



full DOMINICAL

CARTA DOMINICAL

† CARDENAL JOAN JOSEP OMELLA OMELLA
Arquebisbe de Barcelona



65 anys de lluita contra la fam



Aquest diumenge s'escau la Jornada de Mans Unides amb el lema «Compartir és la nostra major riquesa». Enguany, aquesta institució de l'Església catòlica vol deixar constància de la labor que fa amb una celebració especial: 65 anys al costat dels més desfavorits.

Aquesta associació va ser fundada per un grup de dones, vinculades a l'Acció Catòlica, que van unir

les mans i esforços per fer visible i lluitar contra la fam i la pobresa al món. No podien concebre que en molts racons del món es patís fam i van reaccionar davant d'aquesta realitat crua. Ho van fer sense dubtar, amb determinació. Elles van acollir el prec del Senyor que ens diu: «Doneu-los menjar vosaltres mateixos» (Lc 9, 13). Aquestes germanes nostres van ser un testimoni de l'amor de Déu per la humanitat sofrent.

Mans Unides, en tots aquests anys, ha ajudat a transformar la injustícia en projectes de desenvolupament per als països més pobres. I és que, quan unim esforços, els fruits es multipliquen. Mans Unides, inspirada en Jesucrist, continua treballant per la dignitat de les persones. Ara amb més eines que en els seus inicis, però sempre amb el zel de fer-ho amb humanitat, encarnats en la realitat i cultura del lloc, i amb respecte per l'entorn.

Segons Mans Unides, al món hi ha 783 milions de persones que pateixen fam. Aquesta xifra és alarmant, perquè representa aproximadament una vuitena part de la població mundial, és a dir, una de cada vuit persones pateix gana. Sembla que no pot ser que en l'era de les tecnologies més avançades, encara manquin els aliments bàsics a moltes persones. «¿Com jutjarà la història una generació que té tots els mitjans necessaris per alimentar la població del planeta i que rebutja fer-ho per una ceguesa fratricida?». Aquesta és la pregunta que ja es feia sant Joan Pau II fa més de trenta anys.

Fan falta molts pans i plans d'acció per arribar a tothom i erradicar la fam, i calen moltes mans unides per canviar el rumb d'algunes inèrcies. És un goig saber que moltes persones anònimes comparteixen els seus recursos, el seu temps, la seva il·lusió i la seva pregària per dur a terme iniciatives precioses d'ajuda als altres. Si som capaços de fer el gest de compartir, es multiplicarà el seu efecte com una ona expansiva i no hi haurà aturador. Quan compartim i donem alguna cosa amb alegria, rebem molt més. I fem experiència del que llegim al llibre dels Fets dels Apòstols que «fa més feliç donar que rebre» (Ac 20,35).

Aquest divendres, a la basílica de la Sagrada Família, he tingut el goig de presidir una missa en acció de gràcies pels 65 anys de Mans Unides. Gràcies, Mans Unides, per la vostra lluita decidida contra la fam al món. Gràcies per ajudar-nos a prendre'n consciència. Gràcies per creure que és possible erradicar-la. La col·lecta d'aquest diumenge a totes les parròquies i comunitats cristianes està destinada a aquesta institució i a la tasca que fa. Us animo a participar-hi! Us animo a entrar a la web i veure tot el que es pot arribar a fer amb la vostra col·laboració.

Benvolguts germans i germanes, escoltem també nosaltres el prec de Jesús i siguem generosos. Col·laborem en iniciatives humanitàries com la de Mans Unides, que apelen al sentit comunitari de la nostra fe. Fem que les nostres accions esdevinguin un bàlsam per als més desfavorits. Fem-ho precisament en aquest any jubilar de l'esperança, en el qual el Papa ha disposat que aquestes col·laboracions econòmiques puguin preparar-nos a rebre una indulgència plenària.

¹ Missatge del papa Joan Pau II per a la Quaresma de 1991.

ENTREVISTA

Comunicar l'esperança



JORDI PUJOL SOLER

Els dies 27 i 28 de gener es van celebrar les 60 Jornades de Qüestions Pastorals de Castelldefels, que enguany tenien com a títol: «Portadors d'esperança. Viure avui el ministeri ordenat, font d'esperança». Mn. Jordi Pujol, professor de Dret de la comunicació i d'Ètica als mitjans a la Universitat Pontifícia de la Santa Creu de Roma, va impartir la ponència «Comunicar l'esperança».

Què va plantejar en la seva ponència?

Em faig la pregunta: com podem comunicar esperança quan hem perdut la confiança d'un bon grapat de gent, fruit dels abusos, el seu encobriment i demés? L'Església viu en la paradoxa de ser una comunitat on misteriosament conviuen pecat i santedat, ja que està formada per homes i dones, però a la vegada té el seu origen i fonament en Déu. Com a institució visible en el món és vulnerable i perfectible. Per tant, reconèixer la vulnerabilitat institucional de l'Església és el primer pas per a poder millorar.

Com a comunicadors, com hem de viure aquest Jubileu?

La comunicació de l'Església no ha de buscar dissimular amb operacions cosmètiques les nostres «lletjors», sinó ajudar a ser veritables i creïbles, comunicant la nostra identitat. L'Església té molt a dir, no perquè sigui immaculada, sinó perquè porta un missatge salvador que és molt rellevant. En comunicació sabem que «testimoniar» té molta més força que donar raons. *Show don't tell*, diuen els nord-americans.

Com a cristians, tenim motius per viure d'esperança?

L'home i la dona no poden viure sense esperança. Tots esperem en quelcom o en algú. Sabem que aquest desig posat en el cor de l'home i la dona ha estat falsificat amb esperances buides. La nostra esperança està ancorada en tres veritats: Déu és omnipotent, Déu m'estima immensament, Déu és fidel a les promeses. Tant de bo cadascú pugui arribar, des de la meditació de l'esperança durant aquest Jubileu, a la convicció profunda i íntima que Déu camina amb cadascú de nosaltres.

Oscar Bardají i Martín

GLOSSA

ENRIC PUIG JOFRA, SJ

La posta de sol que no fineix

Reflexionant sobre el caminar per la vida i preveient que la seva anava arribant a terme, una senyora d'edat avançada posa per escrit el seu pensament. S'expressà així: «Jo voldria que el dia de la meua mort, o millor dit, de la meua nova naixença, l'acte del darrer adéu tingués un to d'alegre esperança i fins i tot d'alegria; esborrar els núvols negres entorn de la mort i recuperar l'alegre esperança i l'acció de gràcies de la nova naixença. Perquè és al cel on tornarem a trobar-nos tots un dia, glorificant Déu. Perquè som creats per viure sempre. Naixem en família, creixem en família, per retrobar-nos en la família eternament.

L'encarnació de Jesús o és total o no és res. Ell va néixer, va viure, va morir i va ressuscitar per amor a tots, bons i dolents, creients i no creients. Tot depèn de com hem estimat i hem sabut oferir el regal de la nostra vida. La mort, així, serà com una formosa posta de sol que no fineix. Com diu santa Teresa de l'Infant Jesús: «jo no moro, jo entro a la vida».

Afrontar la mort amb la serenor que neix d'un convenciment treballat, d'u-

na presència de Jesús al bell mig de la vida. Jesús dona la vida als vius, dona la vida als morts, ens dona la vida a tots per la seva mort i resurrecció. Per la mort ens ha alliberat d'allunyaments i d'indignitats personals, ens ha alliberat del pecat, ens ha redimit i per la resurrecció ens obre l'accés a la nostra resurrecció. La mort és la porta que ens introdueix en l'esperança, en la vida nova. Una vida nova que es va configurant en el testimoni d'amor de la nostra existència, una semblança pobra de l'estimar i donar-se en l'estimació que Jesús ens mostrà, sempre convidats a fer la nostra aportació a l'obra de la salvació, esdevenint testimonis del Ressuscitat.

Com el testimoni referit, estimar la vida, apropar-se a la mort, final i principi, dia a dia, sentint i vivint la presència de Jesucrist, estimant i donant-se en l'estimació... creure en Déu, que fa reviure els morts i crida a l'existència allò que no existia (*Rm 4,17*). Estimar la vida nova, la vida perdurable, retorn a la casa del Pare, retrobament amb els qui ens han precedit, lloança de tots al Déu de vius i de morts, al Déu de la vida.

LEX ORANDI, LEX CREDENDI

Protector y portador de paz

HNA. M. DE LOS ÁNGELES MAESO ESCUDERO
Franciscana de los Sagrados Corazones

Al leer el himno del Jubileo de la Esperanza encontramos expresiones que nos hacen transitar por los caminos espirituales que la celebración pretende: eleva nuestro corazón y nuestra mirada a Cristo, nuestra esperanza: «llama viva», «infinita vida». Nuestra esperanza en Él: «Yo confío en ti». Todos nos encontramos: lenguas, pueblos, naciones, hijos, hijas, frágiles, dispersos, ... En la confianza de que Dios sale a nuestro encuentro. Dios nos cuida, tierno y paciente; caen muros gracias al Espíritu.

En esta senda de amor y de esperanza ¡Él cuenta con nosotros! El camino a veces es arduo, requiere decisión y entrega, sentido de fraternidad y de poner nuestros esfuerzos en las manos del Señor. Si caen muros gracias al Espíritu, hemos de ser constructo-

res de paz. Al Señor que pregunta: ¿A quién enviaré? ¿Y quién irá por nosotros? Todos hemos de estar dispuestos a responder: «Aquí estoy, mándame». Vivir la Paz y el Bien en nuestro día a día, expertos en paz y cuidadores en nuestras ámbitos y comunidades.

Si esta vocación nos llega a todos, pidamos hoy muy especialmente por los que celebran un gran acontecimiento del Año Santo con motivo del Jubileo de las Fuerzas Armadas, de la Policía y de la Seguridad. María, nuestra Madre, nos guíe para seguir caminando hacia un futuro de paz y esperanza. Que con ellos, protectores de la paz, heraldos de Cristo, apóstoles y misioneros, construyamos una sociedad cada vez más pacífica, justa y fraterna.

Lectures de la missa diària i santoral

10. □ Dilluns (lit. hores: 1a setm.) [Gn 1,1-19 / Sl 103 / Mc 6,53-56]. Santa Escolàstica (s. V-VI), vg., germana de sant Benet. Santa Sotera, vg. i mr.; sant Silvà, bisbe.

11. ■ Dimarts [Gn 1,20-2,4a / Sl 8 / Mc 7,1-13]. Mare de Déu de Lourdes, apareguda a la cova de Massabielle (1858). Sant Desideri, bisbe; santa Eloisa, vg.; sant Benet d'Anià, abat benedictí.

12. ■ Dimecres (■ A Terrassa) [Gn 2,4b-9,15-17 / Sl 103 / Mc 7,14-23]. Santa Eulàlia (o Eulària), vg. i mr., patrona de Barcelona i cotitular de la catedral. Sant Gaudenç o Gaudenci, bisbe; sant Damià, soldat mr.; beat Reginald d'Orleans, prev. dominicà; beata Humbelina, viuda.



13. ■ Dijous [Gn 2,18-25 / Sl 127 / Mc 7,24-30]. Sant Benigne, prev. i mr. (s. III); sant Gregori II, papa (romà, 715-731); santa Maura, mr.; sant Gimer, bisbe; beat Jordà de Saxònia, prev. dominicà; beata Cristina d'Spoleto, vg. agustina.

14. □ Divendres [Ac 13,46-49 / Sl 116 / Lc 10,1-9]. Sant Ciril, monjo, i sant Metodí, bisbe, germans grecs (IX), evangelitzadors dels eslaus, copatrons d'Europa; sant Valentí, prev. romà i mr. (s. III); sant Antoni (Antoniet), mr.

15. ■ Dissabte [Gn 3,9-24 / Sl 89 / Mc 8,1-10]. Sant Faustí i santa Jovita, germans mrs.; santa Geòrgia, vg.; sant Claudi de La Colombière (†1682), prev. jesuïta; sant Joan Baptista de la Concepció, prev. trinitari.

16. ■ † Diumenge vinent, VI diumenge de durant l'any (lit. hores: 2a setm.) [Jr 17,5-8 / Sl 1 / 1Co 15,12,16-20 / Lc 6,17,20-26]. Sant Onèsim, bisbe; santa Juliàna, vg. i mr.; sant Honest; beat Joan de Sant Domènec, mr.; beat Simó de Càscia, prev. agustinià; sant Porfiri, mr. (309) a l'Àsia Menor.





DIUMENGE V DE DURANT L'ANY

Lectura del llibre d'Isaïes (Is 6,1-2a.3-8)

L'any que morí el rei Ozies, vaig veure el Senyor assegut en un tron alt i prominent. Els plecs del seu mantell omplien el temple. L'assistien, drets, uns serafins que cridaven l'un a l'altre: «Sant, sant, sant és el Senyor de l'univers, tota la terra és plena de la seva glòria». Aquell crit feia estremir els muntants de les portes i l'edifici s'omplia de fum.

Jo vaig dir: «Ai de mi, no podré parlar! Jo que soc un home de llavis impurs, i visc enmig d'un poble de llavis impurs, he vist amb els meus ulls el rei, el Senyor de l'univers.» Llavors un dels serafins volà cap a mi, duent amb uns molls una brasa que havia pres de l'altar. Em tocà els llavis amb aquella brasa i em digué: «Això t'ha tocat els llavis: ja ha desaparegut la teva culpa, el teu pecat ja ha estat esborrat». Després vaig sentir la veu del Senyor que deia: «¿Qui enviaré? ¿Qui ens hi anirà?» Jo vaig respondre: «Aquí em teniu: envieu-m'hi».

Salm responsorial (137)

R. *Us vull cantar a la presència dels àngels, Senyor.*

Us enalteixo amb tot el cor, Senyor, / us vull cantar a la presència dels àngels. / Em prosterno davant del santuari. R.

Enalteixo el vostre nom, / perquè estimeu i sou fidel. / Sempre que us invocava, m'heu escoltat, / heu enfortit la meua ànima. R.

En sentir el que vós heu promès, / tots els reis de la terra us lloaran, / celebraran que vós obreu així: / «Que n'és de gran la glòria del Senyor». R.

La vostra dreta em salva. / Que el Senyor continuï afavorint-me. / El vostre amor perdura sempre. / Acabeu la vostra obra, Senyor. R.

Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint (1Co 15,1-11) (Versió abreujada)

Germans, primer de tot us vaig transmetre el mateix ensenyament que jo mateix havia rebut, és a dir, que Crist, com deien ja les Escripures, morí pels nostres pecats, que fou sepultat i que al tercer dia, com deien ja les Escripures, ressuscità. Que després s'aparegué a Quèfes i després als dotze. Després s'aparegué a més de cinc-cents germans a la vegada; molts d'aquests encara viuen, però alguns ja són morts. Després s'aparegué a Jaume, i més tard a tots els apòstols. Finalment el darrer de tots, com un que neix fora de temps, se m'aparegué fins i tot a mi.

Tant si soc jo, com si són ells, això és el que tots prediquem, i això és el que vosaltres heu cregut.

✠ Lectura de l'Evangelí segons sant Lluc (Lc 5, 1-11)

En una ocasió la gent s'aglomerava sobre Jesús per escoltar la paraula de Déu. Ell, es trobava vora l'estany de Genesaret, veié dues barques a la platja. Els pescadors n'havien baixat i rentaven les xarxes. Pujà en una de les barques, que era de Simó, li demanà que l'apartés una mica de terra, s'assegué i ensenyava la gent de la barca estant.

Quan acabà de parlar, digué a Simó: «Tira endins, i ca-leu les xarxes per pescar». Simó li respongué: «Mestre, ens hi hem escarrassat tota la nit i no hem pescat res, però ja que vós ho dieu calaré les xarxes».

Així que ho feren, agafaren tant de peix que les xarxes s'esquinçaven. Llavors feren senyal als pescadors de l'altra barca que vinguessin a ajudar-los. Ells hi anaren, i ompliren tant les barques que quasi s'enfonsaven.

Simó Pere, en veure això, es llançà als genolls de Jesús i li deia: «Senyor, allunyeu-vos de mi, que soc un pecador».

Ni ell, ni cap dels qui anaven amb ell no se sabien avenir d'una pesca com aquella. Igual passà amb Jaume i Joan, fills de Zebedeu, que eren socis de Simó. Però Jesús digué a Simó: «No tinguis por: des d'ara seràs pescador d'homes».

Llavors tornaren a terra les barques, ho deixaren tot i se n'anaren amb ell.

Lectura del llibre d'Isaïes (Is 6,1-2a.3-8)

El año de la muerte del rey Ozías, vi al Señor sentado sobre un trono alto y excelso: la orla de su manto llenaba el templo. Junto a él estaban los serafines, y se gritaban uno a otro diciendo: «¡Santo, santo, santo es el Señor del universo, llena está la tierra de su gloria!». Temblaban las jambas y los umbrales al clamor de su voz, y el templo estaba lleno de humo.

Yo dije: «¡Ay de mí, estoy perdido! Yo, hombre de labios impuros, que habito en medio de gente de labios impuros, he visto con mis ojos al Rey, Señor del universo». Uno de los seres de fuego voló hacia mí con un ascua en la mano, que había tomado del altar con unas tenazas; la aplicó a mi boca y me dijo: «Al tocar esto tus labios, ha desaparecido tu culpa, está perdonado tu pecado». Entonces escuché la voz del Señor, que decía: «¿A quién enviaré? ¿Y quién irá por nosotros?». Contesté: «Aquí estoy, mándame».

Salmo responsorial (137)

R. *Delante de los ángeles tañeré para ti, Señor.*

Te doy gracias, Señor, de todo corazón, / porque escuchaste las palabras de mi boca; / delante de los ángeles tañeré para ti; / me postraré hacia tu santuario. R.

Daré gracias a tu nombre: / por tu misericordia y tu lealtad, / porque tu promesa supera tu fama. / Cuando te invoqué, me escuchaste, / acreciste el valor en mi alma. R.

Que te den gracias, Señor, los reyes de la tierra, / al escuchar el oráculo de tu boca; / canten los caminos del Señor, / porque la gloria del Señor es grande. R.

Tu derecha me salva. / El Señor completará sus favores conmigo. / Señor, tu misericordia es eterna, / no abandones la obra de tus manos. R.

Lectura de la primera carta del apóstol san Pablo a los Corintios (1Cor 15,1-11) (Versión abreviada)

Yo os transmití en primer lugar, lo que también yo recibí: que Cristo murió por nuestros pecados según las Escrituras; y que fue sepultado y que resucitó al tercer día, según las Escrituras; y que se apareció a Cefas y más tarde a los Doce; después se apareció a más de quinientos hermanos juntos, la mayoría de los cuales vive todavía, otros han muerto; después se apareció a Santiago, más tarde a todos los apóstoles; por último, como a un aborto, se me apareció también a mí. Pues bien; tanto yo como ellos predicamos así, y así lo creísteis vosotros.

✠ Lectura del santo Evangelio según san Lucas (Lc 5,1-11)

En aquel tiempo, la gente se agolpaba en torno a Jesús para oír la palabra de Dios. Estando él de pie junto al lago de Genesaret, vio dos barcas que estaban en la orilla; los pescadores, que habían desembarcado, estaban lavando las redes. Subiendo a una de las barcas, que era la de Simón, le pidió que la apartara un poco de tierra. Desde la barca, sentado, enseñaba a la gente. Cuando acabó de hablar, dijo a Simón: «Rema mar adentro, y echad las redes para la pesca». Respondió Simón y dijo: «Maestro, hemos estado bregando toda la noche y no hemos recogido nada; pero, por tu palabra, echaré las redes». Y, puestos a la obra, hicieron una redada tan grande de peces que las redes comenzaban a reventarse. Entonces hicieron señas a los compañeros, que estaban en la otra barca, para que vinieran a echarles una mano. Vinieron y llenaron las dos barcas, hasta el punto de que casi se hundían. Al ver esto, Simón Pedro se echó a los pies de Jesús diciendo: «Señor, apártate de mí, que soy un hombre pecador».

Y es que el estupor se había apoderado de él y de los que estaban con él, por la redada de peces que habían cogido; y lo mismo les pasaba a Santiago y Juan, hijos de Zebedeu, que eran compañeros de Simón. Y Jesús dijo a Simón: «No temas; desde ahora serás pescador de hombres». Entonces sacaron las barcas a tierra y, dejándolo todo, lo siguieron.

COMENTARI

Tornar a començar, en nom de Jesús

MN. JOSEP SERRA I COLOMER

Canonge de la Catedral

Hi ha persones que són molt treballadores, espavilades i capaces d'arriscar-se en les noves qüestions que se'ls van presentant. Poden tenir el perill de la poca reflexió, i de quedar enlluernats per qualsevol nova realitat que se'ls presenti. Potser han de sospesar més el que els hi cal fer, i preparar-se millor pel que realment és més important i hagin de realitzar. No han de precipitar-se.

Però hi ha d'altres persones que, davant de qualsevol nova realitat que se'ls presenta i han de realitzar, i que els hi demana un nou esforç o un canvi en la seva manera d'actuar, tot ho veuen complicat i tenen por; amb facilitat, creuen que el que cal fer de nou, pot tenir un cert risc de fracàs; es fan enrere i sovint s'excusen per no fer res de nou.

A uns experts pescadors del llac de Galilea que han treballat tota la nit, ara Jesús, els demana que tornin a tirar les seves xarxes a l'aigua per pescar. La seva resposta és ben clara: «ens hi hem escarrassat tota la nit i no hem pescat res». A més, aquella no era la millor hora per tirar novament les xarxes per pescar.

Malgrat tot, tenen confiança en Jesús, i novament calen les xarxes, i amb sorpresa, veuen que han aconseguit una pesca extraordinària de peixos. Aquest fet els omple d'una gran confiança en Jesús, de manera que ho deixen tot, per seguir el Senyor i realitzar el que Ell els encomana.

No sempre ens és fàcil descobrir la grandesa i el poder del Senyor; però quan això passa, ens sentim petits, pobres i impurs, i necessitem la misericòrdia de Déu que ens alliberi. I podrem dir el que deia el profeta Isaïes: «soc un home de llavis impurs...», he vist amb els meus ulls el Senyor de l'univers».

Ens cal estar atents i descobrir en els esdeveniments, que sovint ens poden passar, que Déu ens estima i està al nostre costat. Quan li comencem a tenir confiança, ens convida a una nova missió; tirar novament les xarxes i fer una nova collita de fruits o peixos.

Jesús vol fer amb nosaltres la seva obra d'amor i salvació, però sovint ens demana la nostra col·laboració. Tant de bo que sempre estiguem ben disposats davant d'Ell, i li diguem: «Aquí em teniu: envieu-m'hi».

ACTIVITATS DEL SR. CARDENAL

Reunió dels bisbes de la Conferència Episcopal Tarraconense. Del 12 al 14 de febrer, el cardenal Joan Josep Omella participarà a la reunió ordinària de tots els bisbes de les diòcesis amb seu a Catalunya. També hi participaran Mons. David Abadías i Mons. Javier Vilanova, bisbes auxiliars de Barcelona. La trobada tindrà lloc a Tortosa.

Confirmacions a la parròquia de Santa Eulàlia de Vilapicina. El proper diumenge, 16 de febrer, a les 13 h, el cardenal Omella administrarà el sagrament de la confirmació a la fe cristiana a un grup de joves, a la parròquia de Santa Eulàlia de Vilapicina (Passeig de Fabra i Puig, 260).

AGENDA

Taller d'oració i vida per a adults. El proper dimecres, 12 de febrer, a les 17.30 h, tindrà lloc un nou taller segons el mètode del P. Ignacio Larrañaga, a la parròquia de Sant Joan Maria Vianey (c/ Joan Güell, 60).

Jornada Mundial per la Pau. El proper divendres, 14 de febrer, a les 19.30 h, se celebrarà la trobada de família de Justícia i Pau amb la celebració de la Jornada Mundial per la Pau. Enguany, el lema de la Jornada és «Sensellarisme i pau» i serà una trobada oberta per reflexionar sobre la necessitat d'accés a l'habitatge. L'acte tindrà lloc a la seu d'Arrels Fundació (c/ de la Riera, 24).



Recés de discerniment vocacional per a nois. Del 14 al 16 de febrer, se celebrarà el recés «Segueix-me», un recés de discerniment vocacional per a nois. Dos dies per conèixer i aprofundir en l'espiritualitat sacerdotal. Tindrà lloc al Santuari de Lord, de Sant Llorenç de Morunys.

Sent la Creu de Síria 2025. El proper diumenge, 9 de març, a les 18 h, tindrà lloc una nova edició del «Sent la Creu». Aquest any ens acompanyarà la Creu de Síria. Serà una bona ocasió per pregar pel poble sirí davant de totes



Consulta altres actes de l'agenda diocesana

les dificultats que pateixen. L'acte se celebrarà a la basílica de la Sagrada Família (c/ Mallorca, 401).

LLIBRES



La ecología en san Agustín, d'Enrique Eguarte Bendímez. Aquest llibre de 460 pàgines, editat per l'Editorial Ciudad Nueva, desenvolupa els punts essencials de l'ecologia des de la perspectiva de sant Agustí, i destaca, segons el pensament agustinian, que Déu va escriure dos llibres, la Bíblia i el Llibre de les criatures. Per a sant Agustí, tots dos han de portar l'ésser humà a la trobada amb Déu. Sant Agustí posa de manifest la importància de cuidar la creació en els diversos comentaris al Gènesi; per això, en aquesta obra s'aborden aquests comentaris agustinians posant de manifest que l'ésser humà no és amo de la creació, sinó només el seu custodi i qui hi ha de vetllar.

Una mirada que transforma, de Francesco Cocco. Aquest llibre de 124 pà-

gines, editat per l'Editorial Desclée De Brouwer, és una reflexió sobre la mirada de Déu i el seu poder per transformar la nostra percepció de nosaltres mateixos i del món. A través de narracions i exemples de les Sagrades Escriures, mostra com aquesta mirada pot ser un veritable acte creatiu, que ens va revelant facetes desconegudes de la nostra ànima.



Amb tota l'ànima, de Míriam Barroso. Aquest llibre de 366 pàgines, editat per l'Editorial l'Albada, convida a sortir d'un mateix per aprendre a estimar en els detalls, valorar allò que cada dia rebem immerescudament i tenir una vista d'ocell sobre la vida per mirar-la des de l'Amor que no passa mai. Aquestes càpsules abracen els nostres grans somnis i el poder d'afrontar les nostres pors, la veritable llibertat i l'amor del bo en el festeig i el matrimoni.

CARTA DOMINICAL

† **CARDENAL JUAN JOSÉ OMELLA OMELLA**
Arzobispo de Barcelona

65 años de lucha contra el hambre

Este domingo se celebra la Jornada de Manos Unidas con el lema «Compartir es nuestra mayor riqueza». Este año, esta institución de la Iglesia católica quiere dejar constancia de la labor que realiza con una celebración especial: 65 años al lado de los más desfavorecidos.

Esta asociación fue fundada por un grupo de mujeres, vinculadas a la Acción Católica, que unieron sus manos y esfuerzos para visibilizar y luchar contra el hambre y la pobreza en el mundo. No podían concebir que en muchos rincones del mundo se padeciera hambre y reaccionaron ante esta cruda realidad. Lo hicieron sin dudar, con determinación. Ellas acogieron la súplica del Señor que nos dice: «Dadles vosotros de comer» (Lc 9,13). Estas hermanas nuestras fueron un testimonio del amor de Dios por la humanidad sufriende.

Manos Unidas, a lo largo de todos estos años, ha ayudado a transformar la injusticia en proyectos de desarrollo para los países más pobres. Y es que, cuando unimos esfuerzos, los frutos se multiplican. Manos Unidas, inspirada en Jesucristo, continúa trabajando por la dignidad de las personas. Ahora con más herramientas que en sus inicios, pero siempre con el afán de hacerlo con humanidad, encarnados en la realidad y la cultura del lugar, y con respeto por el entorno.

Según Manos Unidas, en el mundo hay 783 millones de personas que padecen hambre. Esta cifra es alarmante, porque representa aproximadamente una octava parte de la población mundial, es decir, una de cada ocho personas sufre hambre. Parece increíble que en la era de las tecnologías más avanzadas, todavía falten los alimentos básicos para muchas personas. «¿Cómo juzgará la historia a una generación que tiene todos los medios necesarios para alimentar a la población del planeta y que se niega a hacerlo por una ceguera fratricida?»¹. Esta es la pregunta que ya se hacía san Juan Pablo II hace más de treinta años.

Hacen falta muchos panes y planes de acción para llegar a todos y erradicar el hambre, y son necesarias muchas manos unidas para cambiar el rumbo de ciertas inercias. Es una alegría saber que muchas personas anónimas comparten sus recursos, su tiempo, su ilusión y su oración para llevar a cabo iniciativas preciosas de ayuda a los demás. Si somos capaces de hacer el gesto de compartir, su efecto se multiplicará como una onda expansiva y no habrá quien lo detenga. Cuando compartimos y damos algo con alegría, recibimos mucho más. Y experimentamos lo que leemos en el libro de los Hechos de los Apóstoles: «Hay más felicidad en dar que en recibir» (Hch 20,35).

Este viernes, en la basílica de la Sagrada Família, he tenido la alegría de presidir una misa en acción de gracias por los 65 años de Manos Unidas. Gracias, Manos Unidas, por vuestra lucha decidida contra el hambre en el mundo. Gracias por ayudarnos a tomar conciencia. Gracias por creer que es posible erradicarla. La colecta de este domingo en todas las parroquias y comunidades cristianas está destinada a esta institución y a la labor que realiza. ¡Os animo a participar! Os animo a visitar su web y ver todo lo que se puede lograr con vuestra colaboración.

Queridos hermanos y hermanas, escuchemos también nosotros la súplica de Jesús y seamos generosos. Colaboremos en iniciativas humanitarias como la de Manos Unidas, que apelan al sentido comunitario de nuestra fe. Hagamos que nuestras acciones se conviertan en un bálsamo para los más desfavorecidos. Hagámoslo precisamente en este año jubilar de la esperanza, en el que el Papa ha dispuesto que estas colaboraciones económicas puedan prepararnos para recibir una indulgencia plenaria.

¹ Mensaje del papa Juan Pablo II para la Cuaresma de 1991.